

Gülün Dikenidikenin Gülü

– Fulya Codal · 22 Ocak 2012

...

'Ya kırmızı gülden ayrı yaşamalı, yahut dikenin acılarını hoş görmeli.' - Sadi

Ne zaman bir acı görsem, tüm teslimiyetimle eğilip ayaklarından öpesim geliyor...

Acı beni seviyor, sadakatimi görüp beni kabul ediyor...

Ve ne zaman bir sevinçle karşılaşsam, alnımdan yüz çeviriyor hüzne doğru...

Ne ben tebessümü anlayabiliyorum, ne gamzeler yurduma uğruyor....

İçimi dökmeden, içimi deşmeden, içimi açıyorum içime, içimden bir deniz çıkarıyorum.

Ve okyanusa döküp ağları, ağlarda incilere rastlıyorum.

Ve sonra şaşımamayı öğreniyorum yosunlu kalabalığa.

Öğrenmek zaman kaybı, karmaşası cabası ve şaşkınlık dizlerde romatizma gibi sızlayan bir kas spazmı.

Kurak bir ülke değildi aradığım. Bir parçalı bulutun dökemediği gözyaşı kadar çaresizken, kendi ayaklarının üzerinde durabilen tek ve hür bir ağaç gibi yapayalnız ağıtlara avaz olmak istedim.

Kendinden geçenleri artık anlıyorum.

Öyle saçma sapan bir mizansenin orta yerinde.

Sükut yutmuş gibi içlene içlene; içine içine.

Bir balık olabilmeyi diliyorum; çatlayan ıssızlıkta...

İkna olamıyorum. Sanki mantığımı bilmediğim bir şehrin kalabalık pazar yerinde, elini bıraktığım kısacık bir anda kaybettim. Duygusuzluğum bile ağlıyor, hafızam doğum yaparken acıyla sancı çeken bir kadın gibi kan ter içinde kıvranıyor. Mucizevi bir an'a tanık olmak istiyorum. Kendi yok oluşuna tanık olur mu yanardağlar da; lavları yutarken, boğazının içine kadar batmış, alev alev yanarken damağı, kalbine bir kaç damla su taşıyabilir mi tuttuğunda?

'Mutlu olmak nedir?' diyor biri. 'Gülümsemektir belki ama ben artık gülümsemiyorum'

'Peki mutsuz olmak?' diyor. 'Ağlayabilmektir belki ama ben artık ağlayamıyorum'

'Yaşamak?' diyor. 'Bir amacınızın olması demektir ama benim bir amacım yok'

Bir nedeni olmalı her şeyin. Tesadüf değilse neydi öyleyse hala yaşıyor olmanın sebebi.

Afettikçe hafıflıyor insan, ne tuhaf...

Ne tuhaf, anladıkça ağırlaşıyor, dibe çöküyor...

'Anlamak bağışlanmaktır, bağışlamaktır, affetmektir anlamak, kabullenmektir'

'Belki de tam tersi' diyor biri.

'Bağışlayamıyorum, affedemiyorum; ne kendimi ne de kimseyi. Ama anlıyorum.'

Hepimizin keşkeleri var aslında. Bazılarımız onların çığılığını duymak istemiyor, bazılarımız onlarla fazlaca dost. Her gün keşkeleriyle saatlerce sohbet eden, dertleşen insanlar tanıyorum. Karşılıklı oturmuş kahvelerini yudumlarken, bir çözüm aramıyorlar. Öyle mutlular ki pişmanlıklarıyla, göğüs çukuruna yaptıkları hataları ve yapamadıkları geçmiş, belki gecikmiş ağırları hala içlerinde devam eden yangınlara bastırıp teselli ediyorlar. Düzelsin diye beklemiyorlar, düzeltmek için çabalamıyorlar. Herkesin keşkeleri olmalı diyorlar. Sıradan ve yanlışsız mükemmel bir hayat yaşamayı kim ister?

Hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Ne keşkeli dönülmezlikler geri geliyor, ne beklenen günleri keşkelerimizden korumayı ve muaf tutmayı becerebiliyoruz. Öğrendiğimiz bir şey var ki, o da keşkesiz bir hayatın sezeryanla doğurulmuş bir ömür gibi sancıdan habersiz, yalnızca karnının ortasındaki dikiz izini gördükçe hafızası canlanan ve neden sonra bir balık gibi saniyeler sonra her şeyi unutup hayatın sokaklarında avare avere dolaşan mükemmel mükemmelsizlikler olduğu.

'Eskisi gibi' ne büyük cümle, ne büyük söz. Hükmü ağır, beklentisi sabit, yaşanılması olanaksız, olasılığı paha biçilmez. İçimizi kavuran derin bir mevzu; 'eskisi gibi' olmak, olabilmek....

Çünkü yaralar olması gerekenden derin. Nasırlar acıtıyor. Nasırlı yerlerimiz öyle çok ki, değdikçe zonklıyor hüzünden dört köşe olmuş yerlerimiz. Kangren olmuşçasına yaşıyoruz. Kesip atsan vazgeçmesi zor dünyadan. Atmasan kan gövdeyi sarıyor. Ölemiyorsun, yaşayamıyorsun. Adam akıllı can çekişiyorsun aslında. Başına geleceklere bile bile devam ediyorsun, mecbursun....

Sığ sulara yüzmek istiyorsun. Anlıyorsun ki derinlerde her zaman inciler yok.

Ne zaman derine insen, yosunlar sarıyor bedenini.

Yüzeye çıkmak istiyorsun....

'İnsanlara hayal kırıklığı payı bırakmayı öğrendim' diyerek kendisine olan kaygısını ve güvensizliğini dile getiriyor birisi. Diğeri onaylıyor. 'Sen bile emin değilken kendinden, başkasını ruhuna ve aklına kefil etmek de nesi?' 'Bu düpedüz vicdansızlık!' diyor başkası. 'Benim için hayal kırıklığı yaşamaya hazır olmalı her insan' diyor öteki. Öyle eminler ki, kendileri de dahil her insana bir düş kırıklığı yaşatacaklarından. İçleri kırık dökük, paramparça. Çünkü öylesine alışmışlar ki, sürekli düş kırıklığı yaşamaya, aldatılmaya, yalanlara, haksızlığa. Kabullenmişler şimdiden sırf bu yüzden. Onlar da, her zaman diliminde acıtan ve acınan insanlardan olmaya adeta ant içmişler...

Oysa zamanı geldiğinde o payı bıraksanız da bırakmasanız da açılacak bir yer varsa yara yerini buluyor.

Oysa hayal kırıklığı kaçınılmazdır. Siz ne kadar uzak durmak isteseyiz de size demir atmak isterse kendi yerini yurdunu kendi seçer. 'İnsanlardan her şeyi bekliyorum' diyerek kendimi şartlandırırım, bilinçsizce önyargılı davranmış olurum. Yahut; 'bu insan bir gün mutlaka beni incitecek bir şey yapar' diyerek bilinç altımı bu yersiz sezilerimle tavaf etsem yine önyargılı yaklaşmış olurum.

İnsanları, insanların kayıtsızlığına, riyakarlığa programlı ve vicdansızlığa elverişli halleriyle, beynimizin içine yerleşen olası tüm kötümser tezlerimize rağmen kazanmayı amaç haline getirebilirsek eğer, yaklaşımlarımızın boyutu da, sürekliliğini iyimserlikten yana kullanacak ve daha sevecen bir bakış açısı ile beslenmeyi hedef haline getirecektir.

İnsanlara temkinli yaklaşacak kadar usta olmadığımız insan ilişkilerinde, bunu dert edinmeyecek kadar da acemi kalmayı seçebilmek, yapılabilecek en makul ve iyi niyetli kazanç.

Hayal kırıklığı yaşamayı sizin değil karşınızdaki insanın kişisel problemi olarak algılamalı. Etki ve tepki gibi yaşanan veya içine düşülen üzüntü karşınızdaki insanın size yansıttığıdır. Bir ayna gibi size sunulan neyse onu göstermeyi rol edinmiştir. Hayal kırıklığına uğrayan her insan, önce karşısındakini suçlamayı, sürekli 'NEDEN?'ler aramayı ve nihayetinde kabahati kendi bünyesinde çözmeyi aklına getirir. Ve aslında karşısındaki insanın değil, ona bunca anlamı yükleyerek hayal kırıklığına maruz kalmasının kendisinden başka bir 'suçlu'su olmadığına kanaat getirir. Karşısındaki insan yalnızca ondan beklenen nihai davranışı nihayete erdirmiştir. Suçsuzdur.

Başka bir açıdan düşünüldüğünde, temkinli yaklaşmanın da sınırları olduğunu görürüz. Temkinli yaklaşmak sahte ve yapay olmayı gerektirir. Bu durumun içine düşen her insan olmadığı insan gibi davranmaktan sıkılacağı gibi, karşısındaki insanın da kendisi olduğunu düşünmekten giderek uzaklaşır. Bu varsayımlarsa iki tarafı da yanılığa sürükler. Acabalı yaklaşımlar ve akabinde güvensizlik içerikli diyaloglar kaçınılmaz son olarak vuku bulur.

Yüzyıllardır süregelen gül ile dikenin konu edildiği hikayeler ve kişilik analizleri bizleri bir kez daha düşünmeye itiyor. Daha konunun en başında gül ve diken diyerek ikisini birbirinden ayıran ve taraf olmaya iten bu vazgeçilmez ikili, ne kadar çığırkanlık yapsa da ayrı değil 'bir' olduğunu, tek bedende var olduğunu kimselere ispatlayamaz. Kimdir onları ayrı tutan? Gülü yere göğe sığdıramadığı halde, dikenin yerin yedi kat dibine sokup çıkaran. Birbirlerini bu kadar seven ikiliyi ayırmak için ellerinden geleni yapan?

Dikenin gülü ne kadar sevdiğini, sırf onu koruyabilmek pahasına bu kadar düşman olunacak ve sevilmecek bir surete büründüğünü kimse aklına getirmez. Diken gülü öyle çok seviyordur ki, kimsenin onu incitmesini istemez. Onu büründüğü sivrilmiş ve ürkütücü haliyle dışarıdan gelen tehlikelerden koruyabileceğine inanır. Dikenin inceliğini ve zarafetini hiç anlamadığı halde, ısrarla onca sevgiden ve korunmadan ayrılmış çiçek duruken gülü sevmeye, yalnızca gülü gül olduğu için yüzeysel bir biçimde sevmeye devam edenler olur. Ona dokunduğunda acısından çekindiği için dikenini

kayıtsızca katleden.

Siz bir insanı sevdiğinizde kollarını veya bacaklarını koparanlardan mısınız yoksa? İnsan olarak acıtmaya programlıyız. Gülseniz acıtırsınız, gülü seviyorsanız da canınızın acımasına razı olmalısınız. Sevdiğimiz insanı salt iyi yanları için mi seviyoruz? Hangimiz sevdiğimizi öfkeliyken de, sevimsizken de, en çekilmez huylarını da kabullenip bağrımıza basabiliyoruz. Dikenile sevmiyorsanız, sevmeyin gülü! Gidin bir papatyayı sevin. Gülü gül yapan tabiatındaki ilahi acıdır. Ve gülü sevmek onu bütünüyle, dikenile birlikte sevmeyi gerektirir.

'Gülün mükemmel olabilmesi dikenin mevcudiyetine bağlıdır. Gülü sevip dikenine katlanan aşık değil aşıkmiş gibi yapandır. Aşık olan ise dikenine katlanmaz, tam tersine dikenini de sever. Gülü sevdiği gibi dikenini de ayrı sever.' -Gri Serenat

fulya/ocak2012